

**CURTEA SUPREMĂ
DE JUSTIȚIE**

ÎNCHEIERE

cu privire la inadmisibilitatea recursului

învinuirea lui

Elena Ischimji

(art.327 alin.(1) Cod penal)

(Dosarul nr.1ra-263/2023)

(1-17031104-01-1ra-08022023)

Recurs vădit neîntemeiat depus înainte de 01 septembrie 2023; plata cu întârziere de către executorul judecătoresc a datoriei către creditor nu cauzează daune considerabile debitorului, pentru ca această abatere să fie calificată conform art. 327 Cod penal.

28 august 2025

Au judecat anterior cauza judecătorești

Prima instanță : Ion Păcaleu

Curtea de apel: Gheorghe Scutelnic, Dumitru Corolevschi și Viorel Pușcaș

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților recursurile în cauza penală privind învinuirea lui Elena Ischimji,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Stella Bleșceaga, *Președinte,*

Leonid Chirtoacă,

Vladislav Gribincea, *judcători,*

constată următoarele:

ASPECTE GENERALE ȘI DE PROCEDURĂ

1. Elena Ischimji s-a născut în anul 1986 în or. Florești. Ea a fost acuzată, în baza art. 327 alin. (1) Cod penal, de abuz de serviciu.

2. Elena Ischimji a fost apărată de avocatul Dumitru Dulgher.

3. În prima instanță cauza a fost examinată în procedură generală, fiind pronunțată o sentință de achitare a Elenei Ischimji, pe motiv că fapta nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii. Instanța de apel a respins apelurile și a menținut sentința de achitare.

4. La 18 noiembrie 2022, avocatul Ion Procopciuc, reprezentând partea vătămată, a declarat recurs. La 25 ianuarie 2023, procurorul din Procuratura de Circumscripție Bălți, Valentina Gavdiuc, de asemenea a înaintat un recurs.

5. Urmărirea penală a fost inițiată la 06 aprilie 2015, iar dosarul penal a fost transmis în instanța de judecată la 21 iunie 2017. Prima instanță a examinat cauza în perioada 21 iunie 2017 – 23 decembrie 2019. Instanța de apel a examinat cauza în perioada 17 ianuarie 2020 – 18 noiembrie 2022. Dosarul a ajuns la Curtea Supremă de Justiție pe 08 februarie 2023.

ÎN FAPT

6. Elena Ischimji executor judecătoresc în circumscripția Fălești, numită prin Ordinul Ministerului Justiției nr. 339 din 06 septembrie 2010, în calitate de persoană publică, a gestionat procedura de executare nr. 1139328/2011, intentată în temeiul titlului executoriu nr. 2-2107/2010 emis de Judecătoria Bălți, privind încasarea de la Elena Diaciuc a sumei de 206.100 lei în beneficiul lui Nicolae Șoldan. La 28 septembrie 2012, ea a încasat de la debitoare suma de 15.000 de lei, pe care, contrar art. 40 alin. (3) și art. 41 alin. (3) din Codul de executare, nu a depus-o pe contul special, nu a transferat-o creditorului și nu a redus creanța corespunzător. Bani au fost folosiți în interes personal până la 30 aprilie 2014. Prin aceste acțiuni, ea a cauzat daune în proporții considerabile, în cuantum de 15.000 de lei, drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale Elenei Diaciuc.

7. La 12 decembrie 2012, Elena Ischimji a încasat de la debitoarea Elena Diaciuc suma de 30.000 de lei, destinată stingerii datoriei către creditorul Nicolae Șoldan. Contrar prevederilor art. 40 alin. (3) și art. 41 alin. (3) din Codul de

executare, nu a depus suma pe contul special, nu a transferat-o creditorului și nu a redus creanța corespunzător, folosind banii în interes personal până la 30 aprilie 2014. Prin aceste acțiuni, a cauzat părții vătămate Elena Diaciuc daune în proporții considerabile, în cuantum de 30.000 de lei.

8. La 26 februarie 2013, Elena Ischimji a încasat de la debitoarea Elena Diaciuc suma de 5.000 de lei, destinată stingerii datoriei către creditorul Nicolae Șoldan. Contrar art. 40 alin. (3) și art. 41 alin. (3) din Codul de executare, nu a depus suma pe contul său curent special, nu a transferat-o creditorului și nu a redus creanța în mod corespunzător, folosind banii în interes personal până la 30 aprilie 2014. La această dată, ea a remis reprezentantului creditorului, Iosif Mardari, suma de 44.440 lei (din totalul de 50.000 de lei încasat în rate), reținând în mod ilegal suma de 5.560 de lei cu titlu de cheltuieli de executare, prin încheiere, deși nu mai ocupa funcția, fiind eliberată prin Ordinul Ministrului Justiției nr. 80 din 17 februarie 2014. Prin aceste acțiuni, ea a cauzat părții vătămate Elena Diaciuc un prejudiciu în proporții considerabile, în cuantum de 5.000 de lei.

9. La 10 aprilie 2013, Elena Ischimji a primit prin transfer, din contul special al debitoarei Elena Diaciuc, suma de 5.000 de lei, destinată stingerii datoriei către creditorul Nicolae Șoldan. Contrar art. 41 alin. (3) din Codul de executare, ea nu a transferat imediat sau în termen de trei zile lucrătoare suma respectivă creditorului și nu a redus creanța în mod corespunzător, utilizând banii în interes personal până în august 2014. La această dată, suma a fost remisă executorului judecătoresc Nicolae Gușan, care preluase procedura de executare la 05 august 2014. Prin aceste acțiuni, Elena Ischimji a cauzat părții vătămate Elena Diaciuc un prejudiciu în proporții considerabile, în cuantum de 5.000 de lei.

10. Acțiunile Elenei Ischimji au fost încadrate separat pe patru episoade în baza art. 327 alin. (1) Cod penal.

11. La faza de judecată, la 18 iunie 2019, partea vătămată Elena Diaciuc a formulat o acțiune civilă prin care a solicitat încasarea de la Elena Ischimji a sumei de 60.000 de lei cu titlu de prejudiciu material, 50.000 de lei cu titlu de prejudiciu moral, 10.000 de lei reprezentând cheltuieli pentru asistență juridică și 200 de lei drept cheltuieli de transport pentru fiecare ședință de judecată. Diaciuc a indicat că prejudiciul material reprezintă obiectul infracțiunii imputate inculpatei, iar prejudiciul moral este determinat de suferințele psihice cauzate prin încălcarea dreptului de proprietate, instituirea sechestrului asupra bunurilor imobile și mobile, ceea ce a împiedicat-o să le folosească și să le administreze liber, precum și de stresul și disconfortul suportate pe parcursul ședințelor de judecată și al procedurii de executare. La 22 octombrie 2019, partea vătămată a depus o acțiune civilă concretizată prin care a solicitat cheltuieli de transport în mărime de 3.000 de lei. (vol. 2, f.d. 206-208, vol. 3, f. d. 1-5)

12. La 23 decembrie 2019, prin [sentința](#) Judecătoria Bălți, sediul Fălești, Elena Ischimji a fost achitată de acuzațiile ce i-au fost aduse, pe motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii. Instanța a analizat separat fiecare episod reținut

de acuzare (încasările din 28 septembrie 2012, 12 decembrie 2012, 26 februarie 2013 și 10 aprilie 2013), verificând dacă acestea îndeplinesc cumulativ elementele constitutive ale infracțiunii. Pentru sumele de 15.000 de lei, 30.000 de lei și 5.000 de lei (plăți în numerar), instanța a reținut că debitorul a primit recipise și că aceste sume au fost ulterior reflectate în evidențele procedurii, nefiind dovedit că debitorul ar fi fost obligat la o dublă plată ori că situația sa juridică ar fi fost prejudiciată. Pentru suma de 5.000 de lei virată prin transfer bancar în aprilie 2013, nu există probe directe că inculpata ar fi retras și folosit banii în interes personal. Ulterior, banii au fost transmiși executorului care a preluat dosarul de executare. Cu referire la suma de 5.560 de lei, percepută cu titlu de cheltuieli de executare, ea a fost încasată printr-un act emis după eliberarea inculpatei din funcție, astfel că lipsește subiectul infracțiunii. Instanța de fond a mai reținut că, în lipsa unei probe certe privind însușirea definitivă a sumelor și cauzarea unui prejudiciu efectiv părților vătămate, lipsește elementul material al infracțiunii.

13. La 24 decembrie 2019, avocatul Angela Procopciuc, în interesele părții vătămate Elena Diaciuc, a declarat apel. Ea a solicitat casarea sentinței și pronunțarea unei hotărâri prin care Elena Ischimji să fie recunoscută vinovată de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 327 alin. (1) Cod penal pe toate cele patru capete de acuzare, și încetarea procesului penal ca urmare a intervenirii prescripției răspunderii penale și admiterea integrală a acțiunii civile. Potrivit apelului prima instanță a reținut în mod eronat inexistența unui prejudiciu material, motivând că inculpata Elena Ischimji ar fi restituit sumele încasate de la Elena Diaciuc. Deși a reținut că executorul judecătoresc era obligat să depună sumele încasate pe contul de depozit și că nu avea dreptul să emită recipise, instanța de fond a ignorat probele contrare de la pct. 25 și 26 ale sentinței. Ea invocă declarațiile părții vătămate (care a precizat că recipisele nu existau la dosarul de executare), ale martorului Mardari (care a afirmat că banii au fost remiși abia în 2014) și ale martorului Buzurniuc (care a arătat că procedura a fost preluată cu întreaga sumă datorată). Potrivit acesteia, infracțiunea s-a consumat în momentul primirii sumelor și al omisiunii de a le reflecta în procedura de executare, restituirea lor după circa doi ani constituind doar restituirea sumelor însușite. Ea contestă și justificarea privind imposibilitatea remiterii banilor din cauza necunoașterii domiciliului creditorului și a prezentării tardive a procurii, arătând că legea obliga executorul să depună sumele pe contul special. Ea critică și lipsa unei analize a caracterului considerabil al sumei de 5.560 de lei și a încadrării acesteia în infracțiunea de abuz de serviciu.

14. La 03 ianuarie 2020, procurorul din cadrul Oficiului Nord al Procuraturii Anticorupție, Igor Pasat a declarat apel. El a solicitat casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri prin care Elena Ischimji să fie recunoscută vinovată de săvârșirea infracțiunilor imputate. Procurorul a cerut ca, având în vedere intervenirea prescripției răspunderii penale, procesul penal să fie încetat pe acest temei, iar acțiunea civilă formulată de partea vătămată Elena Diaciuc să fie admisă integral. Procurorul critică concluziile primei instanțe, arătând că aceasta a apreciat greșit lipsa prejudiciului material în raport cu Elena Diaciuc. El a subliniat că o

asemenea interpretare ar permite executorului judecătoresc să încaseze și să utilizeze sume destinate creditorului fără respectarea Codului de executare, iar în cauză prejudiciul a fost cauzat chiar debitorului, care, deși a efectuat plăți, a continuat să fie urmărit pentru întreaga creanță, inclusiv pentru sumele deja achitate. Inculpata, folosindu-și funcția, nu a depus sumele pe contul special și nu le-a transmis creditorului, ci le-a gestionat personal până la formularea plângerii. Actele de transmitere a sumelor (44.440 de lei) și de încasare a cheltuielilor nu se aflau la dosarul de executare, fiind ridicate ulterior, iar documentele executorului Nicolae Gușan au confirmat că doar 10.000 de lei fuseseră recunoscuți ca achitați. Procurorul a criticat și argumentul instanței potrivit căruia suma de 5.560 de lei, percepută ilegal ca cheltuieli de executare, nu poate atrage răspunderea penală, pe motiv că la data emiterii încheierii inculpata nu mai era executor, subliniind că aceasta reprezenta interesul material obținut în mod ilegal. În opinia acuzării, fapta întrunește elementele infracțiunii de abuz de serviciu prevăzută de art. 327 alin. (1) Cod penal, iar, dacă prejudiciul nu ar fi considerabil, ea ar trebui încadrată cel puțin ca contravenție conform art. 312 Cod contravențional.

15. Prin [decizia](#) Curții de Apel Bălți din 18 noiembrie 2022, apelurile au fost respinse. Instanța de apel a reținut că sentința primei instanțe este legală și temeinică, fiind fundamentată pe probe care nu confirmă existența prejudiciului material în proporții considerabile. Instanța a stabilit că inculpata, în calitate de executor judecătoresc, a încasat de la debitorul Elena Diaciuc sumele de 30.000 de lei, 15.000 de lei și 5.000 de lei, pe care era obligată să le depună în contul curent special și să le transfere creditorului Nicolae Șoldan. Cu toate acestea, probele au demonstrat că aceste încasări nu au fost ascunse, pentru fiecare sumă a fost emisă recipisă, iar creditorul a fost informat în scris despre plăți și chemat să le ridice. Martorii, inclusiv reprezentantul creditorului, au confirmat aceste informații.

16. Instanța a reținut că procedura de executare nu a fost încetată deoarece datoria nu fusese achitată integral, iar creditorul nu a solicitat încetarea acesteia. În asemenea condiții, măsurile asiguratorii au rămas valabile, fiind justificată menținerea sechestrului. Referitor la suma de 5.560 de lei percepută ca „cheltuieli de executare” la 30 aprilie 2014, instanța a constatat că la acea dată inculpata nu mai avea calitatea de executor judecătoresc (fiind eliberată din funcție prin Ordinul Ministrului Justiției din 17 februarie 2014). Lipsa acestei calități exclude posibilitatea încadrării juridice în art. 327 alin. (1) Cod penal, care presupune ca subiectul infracțiunii să fie o persoană cu funcție de răspundere. Instanța de apel a concluzionat că lipsește latura obiectivă a faptei, nefiind probată cauzarea unui prejudiciu material considerabil părții vătămate. Eventualele nereguli constatate au avut natura unor abateri disciplinare, pentru care Elena Ischimji fusese deja sancționată de Colegiul disciplinar al executorilor judecătorești.

17. La 24 ianuarie 2023, avocatul Ion Procopciuc, împreună cu partea vătămată Elena Diaciuc, au declarat recurs în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală. Cererea de recurs reproduce textul cererii de apel.

18. La 25 ianuarie 2023, procurorul din cadrul Procuraturii de Circumscripție Bălți, Valentina Gavdiuc, a declarat recurs în temeiul prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală. Recurenta a criticat motivarea instanței de apel, susținând că debitoarea Elena Diaciuc a suferit prejudicii ca urmare a acțiunilor ilegale ale executorului judecătoresc Elena Ischimji, fiind urmărită pentru întreaga datorie, inclusiv pentru sumele deja achitate. Potrivit acesteia, instanțele au reținut în mod greșit că fapta inculpatei nu întrunește elementele infracțiunii, deși legea impunea respectarea normelor Codului de executare privind încasarea sumelor de la debitor și transmiterea lor creditorului. Procurorul a subliniat că, atât la faza de urmărire penală, cât și în cursul judecății, s-a demonstrat că acțiunile abuzive ale inculpatei au cauzat prejudicii considerabile, fapt confirmat prin declarațiile părții vătămate, care a arătat că suma de 50.000 de lei achitată nu a fost dedusă din datorie, continuând să fie urmărită repetat, inclusiv de executorul Nicolae Gușan. În opinia procurorului, chiar dacă nu s-ar fi stabilit existența unui prejudiciu material considerabil, fapta s-ar încadra în art. 312 Cod contravențional.

19. La 08 februarie 2022, Curtea Supremă de Justiție a solicitat depunerea referinței la recurs, însă nu a primit nicio referință.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

20. Cererea de recurs a fost depusă până la 01 septembrie 2023. La acea dată, partea relevantă a art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală era următoarea:

„(1) Hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în următoarele temeuri:

...

6) instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței;”

21. Articolul 327 alin. (1) din Codul penal, la momentul săvârșirii infracțiunii, prevedea următoarele:

„(1) folosirea intenționată de către o persoană publică a situației de serviciu în interes material, dacă aceasta a cauzat daune în proporții considerabile drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice,

se pedepsește cu amendă în mărime de la 300 la 800 unități convenționale sau cu închisoare de până la 3 ani, în ambele cazuri cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de la 2 la 5 ani.”

22. Articolul 40 din Codul de executare prevede următoarele:

„(2) Sumele destinate creditorilor se transferă de către debitor pe contul curent special al executorului judecătoresc ori se remit în numerar

executorului judecătoresc. Sumele menționate se depun sau se transferă de către debitor în monedă națională, precum și în valută străină, inclusiv în numerar, de către persoanele fizice în cazurile în care Legea nr. 62-XVI din 21 martie 2008 privind reglementarea valutară permite primirea/efectuarea pe teritoriul Republicii Moldova a plăților se a transferurilor în valută străină în privința datoriei dintre creditor și debitor;

„(3) executorul judecătoresc depune neîntârziat sumele destinate creditorului pe contul său curent special”.

23. Articolul 41 din Codul de executare care prevede:

„(3) sumele aflate în contul executorului judecătoresc se eliberează ori se transferă imediat sau în cel mult trei zile lucrătoare”.

MOTIVAREA INSTANȚEI

24. Recursul examinat a fost declarat în termenul de 30 de zile de la pronunțarea deciziei motivate a instanței de apel, adică a fost depus în termen.

25. Art. 434 Cod de procedură penală prevede că instanța de recurs verifică legalitatea hotărârii atacate doar în limitele invocate în recurs. Această prevedere nu permite instanței de recurs să admită recursul din alte considerente decât cele invocate în recurs. De asemenea, ea nu permite instanței de recurs să verifice oportunitatea unei soluții judecătorești date de instanța de fond sau apel atât timp cât aceasta este legală (decizia nr. [1ra-854/2022](#), § 85).

26. Recursul ambilor recurenți este întemeiat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6) Codul de procedură penală, iar acest temei se referă la motivarea deciziei instanței de apel. El conține cinci situații distincte:

- a) instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel;
- b) hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția;
- c) motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii;
- d) dispozitivul hotărârii este expus neclar;
- e) instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția.

27. Recurenții au invocat în recurs aceleași motive ca și în apel. Recurentul nu explică în detaliu care din cele cinci situații prevăzute în art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală sunt aplicabile prezentei cauze. Completul de judecată deduce din recursul avocatului doar situația a), c).

28. Instanța de recurs reiterează că simplul fapt al dezacordului cu motivarea instanței de apel nu cade sub incidența art. 427 alin. (1) pct. 6) al Codului de procedură penală, iar temeiul prevăzut la para. 28 lit. a) ar trebui interpretat ca obligând instanța de apel să combată convingător toate argumentele din apel care, dacă ar fi admise, ar schimba soluția instanței. El nu poate fi interpretat ca obligând instanța să combată argumentele care nu pot avea vreun efect asupra soluției. Acesta este și standardul de motivare impus de art. 6 din CEDO (a se vedea

hotărârile CtEDO [Moreira Ferreira v. Portugalia \(nr. 2\)](#), 2017, § 84; [S.C. IMH Suceava S.R.L. v. România](#), 2013, § 40). De asemenea, instanța de apel poate, printr-o declarație generală, să respingă argumentul invocat în apel, subscriind motivării convingătoare a primei instanțe pentru respingerea argumentului respectiv (a se vedea hotărârile CtEDO [Garcia Ruiz v. Spania](#), 1999, § 26; [Stepanyan v. Armenia](#), 2009, § 35).

29. Instanța de recurs reține că instanța de apel și de fond au răspuns argumentelor invocate în apel și reiterate în recurs și au apreciat corect circumstanțele cauzei. Instanța de fond a reținut că debitorul a primit recipise pentru sumele achitate, o parte din banii imputați inculpatei fiind ulterior remiși reprezentantului creditorului sau noului executor judecătoresc. Cu privire la suma de 5.560 de lei, percepută cu titlu de „cheltuieli de executare”, s-a constatat că nu există dovada încasării acesteia în perioada exercitării funcției, lipsind astfel subiectul calificat al infracțiunii. Nu s-a demonstrat producerea unui prejudiciu efectiv, motiv pentru care instanța a dispus achitarea inculpatei (a se vedea para. 13-14).

30. Instanța de apel a menținut soluția de achitare, reținând că nu există probe certe privind însușirea definitivă a sumelor de bani și nici intenția directă a inculpatei de a produce un prejudiciu. Instanța a constatat că nu a avut loc o achitare dublă, creditorul având la dispoziție mijloacele prevăzute de legea civilă pentru valorificarea creanței, iar nevirarea imediată a sumelor nu a fost corelată cu un prejudiciu efectiv și direct. La data emiterii încheierii din 30 aprilie 2014 privind suma de 5.560 lei ca „cheltuieli de executare”, inculpata nu mai deținea calitatea de executor judecătoresc, fiind eliberată din funcție la 17 februarie 2014 (a se vedea para. 18-19).

31. Infracțiunea de abuz de serviciu (în redacția la momentul comiterii infracțiunii a se vedea para. 21) este condiționată de producerea unui prejudiciu în proporții considerabile intereselor publice sau drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice ori juridice. În absența unui asemenea prejudiciu efectiv și cuantificabil, nu este întrunit elementul material al infracțiunii. Simpla constatare a unei conduite profesionale neregulamentare ori a unor întârzieri în executarea atribuțiilor de serviciu nu echivalează cu producerea prejudiciului, mai ales în lipsa stabilirii unei legături de cauzalitate clare între conduita pretins abuzivă și un rezultat concret. Completul subliniază că nu se contestă faptul că executorul judecătoresc Elena Ischimji nu a depus în contul curent special sumele încasate în numerar de la Elena Diaciuc și nu le-a transferat lui Nicolae Șoldan.

32. Completul notează că instanțele inferioare au analizat corect situația de fapt și au constatat justificat lipsa laturii obiective a infracțiunii de abuz de serviciu, lipsind un prejudiciu material în proporții considerabile. Actele de achitare, recipisele și comunicările cu creditorul, precum și lipsa dovezilor privind dublarea plăților sau însușirea definitivă a sumelor de către inculpată, susțin legalitatea soluției de achitare. Sumele încasate de la partea vătămată urmau a fi plătite

conform titlului executoriu, iar ajungerea întârziată a acestora la creditor nu a cauzat vreun prejudiciu material Elenei Diaciuc.

33. Partea vătămată a invocat încălcarea drepturilor sale. Ea susține că suma de 50.000 de lei achitată nu a fost dedusă din creanță și este urmărită repetat, inclusiv de executorul Nicolae Gușan. Sechestrele aplicate pe bunuri au rămas în vigoare, iar procedura de executare nu a fost încetată. Completul reține că creanța executorie este de 206.100 de lei. Partea vătămată a achitat doar o parte din datorie, ceea ce justifică menținerea măsurilor asigurătorii. Prin urmare, recursurile declarate sunt vădit neîntemeiate.

34. Din considerentele menționate în conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) din Codul de procedură penală,

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI,

Declară inadmisibile recursurile declarate de procurorul Valentina Gavdiuc și de către avocatul Ion Procopciuc și partea vătămată Elena Diaciuc împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 18 noiembrie 2022.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte

Stella Bleșceaga

Judecători

Leonid Chirtoacă

Vladislav Gribincea